

· Η αλήθεια είναι πως και τα δικά μου τα μάτια βουρμάσσανε. Γύρισα και κοίταξα τον μπαξέ και γύρεβα μ. τα μάτια τον τόπο του ξύλου και το τραπέζι του πρό πέντε χρόνια, σαν τέτοια ώρα, εΐτανε γεμάνο μαρούλια, καραφάνια και δασκάλους. Ήλοιτρούρα Ήλειπε το τραπέζι, Ήλειπαν τα μαρούλια και τα καραφάνια· το κυριώτερο, που Ήλειπαν οι δασκάλοι. Δέν ξέρω πως μου φάνηκε, μα εκείνη τήν ώρα τους γύρεβε το μάτι μου, Ήθελα να τους Ήχω κοντά μου. Ήθελα να δούνε κι άφτοι τον παράδεισο που μόρφωσε ένα ξύλο για τή γλώσσα, που δέν Ήτανε γλώσσα ενός μπαξεβάνη, γλώσσα δηλαδή τού λαού. Θά μούλεγαν τότες οι δασκάλοι πως τού παράδειμά μου Ήτανε άνοητο, πως ο μπαξεβάνης Ήτανε άστοιχειώτος. Μα και αν Ήτανε άρχαγες άστοιχειώτος—πράμα που δέ θά τ΄όφτανε βέβαια εκείνος—δέ θάΰπερτε το άγιο ξύλο στην κόρη του, Ή η κόρη του μάθαινε στο σχολείο κάτι άλλα πιδ χροσμα άπ' το αιδήγησον τήν όνον». Και θά Ήτανε άρχαγες Ήφτυχιμένη σήμερα η κόρη του, ά γινόντανε δασκάλα σε γλώσσα που δέν Ήτανε τού πατέρα της, κι αν τυρανιόντανε να διδάσκη κι άφτη τώρα σε κάτι δυστυχιόμενα παιδιά, εκείνα που τής μαθαίνανε και που τήν Ήσωσε άπ' άφτά ένα γερό ξύλο ;

Με τή γλώσσα τήν εθνική, με τή γλώσσα που κι ο μπαξεβάνης μπορεί να τή μάθη, όσα «πάγ' πιά», όσα ντόπια κι αν Ήχει στο χωριό του, κερδεμένος ο καθένας, πρώτα πρώτα κερδεμένο και το Ήθνος.

Χάλκη, Γεννάριος 1905.

ΣΟΦ. ΣΑΡΙΜΠΑΣΕΒΑΝΗΣ

· Απόρησε το καινούριο του άφαντικό, ένας Ήκουσμένος γιατρός, σαν Ήδεν μιά φορά το μικρό Γιάννη να παραστήκη στο τραπέζι με πρησμένο πρόσωπο και μελανιασμένα μάτια.

— Τι Ήν' αυτό, Γιάννη; τού Ήπε, οά να πάλαιψες μου φαίνεται.

- Ναι, κύριε, πάλαιψα.
- Με ποιόν;
- Με τού γιατρού τού Μυλωνά τον Ήπερέτη.
- Και τί πάθατε για να μαλώστε, παρακαλώ;
- Ήΐπε, κύριε, πως δέ μπορείτε να καθαρίσετε τα παπούτσια τού άφέντη του.
- Και τί Ήΐπες Ήσύ;
- Να, κύριε, Ήΐπα πως καλομπορείτε.

αλό μου, που τίποτες δέ θά σταθΉ αξίο να τήν σ΄ύση... στη ζωή μου...

Ήΐχαμε φύγει άπ' το σταθμό τού Λυών στην ταχτική ώρα και θά Ήταν άπάνω κάτω δυό ώρες που κατακυλούσαμε. Ή μέρα Ήταν άσφυχτική. Μ' όλη τή γρηγοράδα τού τραίνου, βαρύς χτυπούσε ο άέρας στα πρόσωπά μας και πληχτικός. Σωστά σημάδια μπόρρας !

· Άξαφνα, οά, να γύρισε κάποιος ένα κρυφό Ήλεκτρικό κουμπί, όλα σ΄ύσανε στον ούρανό ! Πάνε τ΄άστρα, πάει το φαγγάρι!.. Μόνο κάτι μεγάλες άστραποφεγγίες στράφταν μίσο' στη μαυρίλα τής νύχτας σαν περαστικές χαραζιές, χαραγμένες με τέτοια δυνατή και άσπρη λάμψη, που μιά και σ΄ύναν, τού σκοτάδι σου φαίνονταν πηχτό οά μελάني τής ουπιάς.

- Γυρνά και λέω τού θερμαστή μου :
- Πάν' τ΄ά ψέμματα ! θά βρέξη !
- Μου άπαντ΄ :
- Καλώς να όρση! Δέν μπορεί πιά να βαστάΉξη κανείς μίσο' αυτό το καμίνι. Μόνο, προσοχή στα

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ
Για τήν Ήλλάδα άρ. 10.—Για τού Ήνωτικού άρ. 10
20 λεφτά τού φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίόσκια τής Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Ήπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Όφθαλμιατρείο) Σταθμού Ήπογείου Σιδεροδρόμου (Όμόνοια)στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη Πλατεία Στουρνάρα, Ήξάρχεια, στο βιβλιοπωλείο «Ήστίας» Γ. Κολάρου.
Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Ήπρου, οδ. Βουβουλίνας άρ. 1, σιμά στην Τρούμπα.
Ή συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' Ήναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΜΑΤΑ
ΕΘΝΙΚΩΤΑΤΟ

· κείνο που ζητάει η «Μεταρρύθμιση» στο φύλλο της Τετράτης. Άφου, λέει, όλες οι εθνικές συμφορές και άτίμωσες μ΄ας π΄σαν κατακέφαλα χωρίς να μ΄ας σωφρονίσουν, άφου η δεύτερη χρεωκοπία Ήτοιμάζεται να μ΄ας άγκαλιάσει έρωτικώτατα, άφου ΄υστερ' άπό έκλογές άδιάντροπες και φριχτές οι Πατέρες τού Ήθνους άνασκουμπώνονται ναρχινήσουν και πάλι τ΄ά προσωπικά τους, άφου τού Κοινοβουλευτικό πολίτευμα χρεωκόπησε κι άφου δέ μπορούμε να περιμένουμε τή σωτηρία ούτε άπό τή Βασιλεία, ούτε άπό τού θεόστραβο λαό, ένα μονάχα γιατρικό ΄υπάρχει, να σκωθο΄ν ολ' οι φωτισμένοι Πατριώτες και με μιά μεγάλη ήθικη και εθνική Ήπανάσταση να σώσουν τού Ήθνος άπό τήν τελεία καταστροφή και τήν άτιμία.

· Ή «Μεταρρύθμιση» λοιπόν δέ ζητάει Ήπανάσταση με ντουφέκια και μ' αίματοκυλίσματα· ζητάει Ήπανάσταση ήθικη, δηλ. Ήπανάσταση εϋρηνική που Ήναι κι άπαραίτητη, γιατί τού μαχάρι που τού περιμέναμε να φτάσει στο κόκκαλο για να νοιώσουμε τον κίντυνο, φαίνεται πως Ήφτασε πιά και τού πράμα δέ σκωώνει άργυρα κι άναβολή.

· Πανελλήνιο συνέδριο για τήν Ήθνική Σωτηρία, ζητάει η «Μεταρρύθμιση» και τού όφρίζει και τόπο, τήν Ήθήνα, και χρόνο, τόν Ήχτώδρον. Ζητάει δηλ. μιά ΄Αντιβουλή ή τιμία και πατριωτική που να πολεμήσει στα γερά τήν άλλη Βουλή τήν άδιάντροπη και τή ρουσφετολόγα, να τήνε συνετίσει, να τής βάλει τού γκέμι που τής λείπει, να τής δείξει ποιά δρόμο να τραθήξει, και στα τελευταία, αν η Βουλή αυτή δέν παίρνει άπό λόγια, να τήνε στείλει μιά και καλή στον άγύριστο.

· Θάχει τέτια δύναμη η ΄Αντιβουλή αυτή; Για να π΄σει η φαυλοκρατία που μ΄ας κυβερνάει σήμερα και για να μουλώξει η δημοκρατία που σε τέτια χάλια μ΄ας Ήφερε, πρέπει να πετύχει και να πραγματοποιη΄θι τού Συνέδριο αυτό και πρέπει οι φωτισμένοι πατριώτες, που προσκαλο΄νται σε κοινή συνεργασία σήμερα άπό τή «Μεταρρύθμιση», να κούσουν τήν πρόσκλησή της, να φτειάξουν τήν ΄Αντιβουλή και να πασκίσουνε να τής δώσουν τέτια δύναμη που να μπορέσει να Ήπιβλη΄θι στην κολασμένη και άντεθνική Βουλή μας και να τήνε βάλει στη θέση της.

· Δέν Ήναι τόσο δύσκολα, δυο φαίνονται, αυτά τ΄ά πράματα· Άρκει να τ΄άποφασίσουνε να κουράσουνε λίγο τού μυαλό τους οι άληθινοί πατριώτες, κι άμ΄σως θά Ήδο΄ν πως κάτι έπί τέλους πρέπει να γίνει για να γλυτώσουμε άπό τήν τελειωτική καταστροφή που άπ' ώρα σ' ώρα μ΄ας φοβερίζει.

ΟΠΟΙΟΣ

· χριστιανός Ήρει άς μ΄ας τού πει, και θά τον ΄εγνωμονούμε, τί μεγάλο καλό Ήκανε στο Ήθνος ο κ. Πεσματζόγλου για να τόνε βγάλει βουλευτή της η Καλαμάτα, δίχως να πατήσε καθόλου σ' αυτή, να τόνε ψηφίσουνε στην ΄Αθήνα λυσασμένα, που λίγο να τόνε βγάλουν και δυό βουλευτή, να τού κάνουν βασιλικές ΄υποδοχες όταν περνάει άπό τήν Τρίπολη, και να γιομίζον κάθε μέρα οι Ήφημερίδες με τόνονά του ;

· Αν Ήναι λόγου τού ο Μεσσίας που περιμέναμε να μ΄ας σώσει, τί καρτεράει η Α. Μ. και δέν τον κ΄νει μιά άρ' άρχύτερα πρωθυπουργό να ΄ησυχάσουμε ;

· σινιάλα !

— Δέν Ήχει φόβο! τ΄ά μάτια μου τ΄άχω τίςσερα! Βροντο΄σε τός, δυνατά που πιά δέν άκουα ούτε τον κρότο των τροχών ούτε τού φύσημα τής άτμομηχανής.

· Ή βροχή όλο και δέν Ήπερτε άκόμα, μα η μπόρρα όλο και πιδ κοντά. ΄Εμεις τρέχαμε κατ' άπάνω της. ΄Ελεγες και τήν κυνηγούσαμε.

· Κακά τ΄ά ψέμματα ! Όσο και νασαι παλληκάρη, δέν Ήναι και μικρό πράμα να νοιώθης π΄ω; σφεντονίζεσαι μίσο' στον άνεμοστρόβιλο τής μπόρρας άπάνω στη ράχη ενός άτσάλινου θεριού που χιουμίζει μανιασμένο.

· Μπροστά μας—Ήταν δέν Ήταν έκατό μέτρα άπ΄σταση—μιά άστραπή λης και βούτηξε κατακέφαλα στη γ΄η. Άκόμα η λάμψη δέν Ήχε σ΄ύσει στα μάτια μου, που άχτισε μιά τρομερή βροντή και σε λιγάκι και μιά δεύτερη, μα τόσο τσιριχτή που σ΄άλλεξ τ΄ά μάτια και σωριάστηκα πάνω στα γόνατά μου.

· ΄Εμεινα Ήτσι μερικά δευτερόλεπτα, άνοιωθος,

· ο΄ριος, άποσβολωμένος· ένα είδος σαστιμάρας που θ΄αρχεται, στοχάζομαι, κανένος σαν φ΄η μ΄ά τρομερή γροθιά στο σ΄έρο. Τέλος πάντων ΄ηρθα στον έαυτό μου. ΄Εμουν άκόμα γονατιστός, η ράχη μου άκουμπισμένη στο σιδερότοιχο. Μου φαίνονταν πως γύριζα άπό κατωστάδες μιλια μακριά. ΄Εκανα να σκωθ΄ω τών αδυνάτων ! Οι γάμπες μου σουπιασμένες κι αδύναμες άπό κάτω μου ! Νόμισα πως κάτι, πέφτοντας, μούσπασε, μα δέν αιστάνομουν τον παραμικρότερο πόνο.

· Δοκίμασα να σκωθ΄ω βοηθώντας με τ΄ά χέρια μου. Τού κακού ! Τ΄ά βραχιόνια μου κρέμουνταν πεθαμένα στα πλευρά μου.

· Πεταμένος εκεί σαν τού κουρέλι, Ήχα τήν έντόπωση—σταλήθεια πολ΄ παρα΄ξενη—πως ούτε τ΄ά βραχιόνια μου ούτε οι γάμπες μου δέν Ήταν πιά δικά μου πράματα· πως δέν τ΄ά κομάντερνα πιά... η κάλλιο πως δέν ΄ηθελαν πιά ν' άκούσουν κομάντο... πως Ήταν πράματα χωρίς δύναμη, χωρίς ζωή, άπαράλλαχτα σαν τ΄ά ρούχ΄α μου που ΄εσ΄ήκωνε τ' άέρι... ΄Ενα αιστημα που δέν ΄εχωρίζα, μιά δύ-